

süket, ostoba előítéleteket, ötkrajcáros közvéleményeket stb. Egy széltoló meg épen egy piroskötésű Bäckert küldött be... Természetes, hogy mindezek nem segíthettek szegény Marmolján. Nagy keserűségében és vigasztalan bánatában napról napra sorvad, arca beesett, és az orvosai hamarosan lemondtak róla. Épen Szent Háromság napján lehelte ki a lelkét.

Szlovén eredetiből fordította: *Pavel Agoston*

HEGEDŰS ZOLTÁN:

É V E K

Jócskán múlt már tél fölöttem,
s havazott rám a szürke ég, —
én a Szamos partján kötöttem
sarút lábamra s messze kék

sugarakat bontott a Hóján
egy-egy tavasz és bőrömön
megült az év, tágult a bordám
s csodálkozóbb szemöldököm,

nagyobb a szám, dühös a kedvem
s lépcsőn ugrottam négy fokot, —
az álmat meg messze tereltem,
s már nagyanyám se tarthatott.

A szenteket gonddal rám bizta
míg csomagolt az út előtt,
szípgva huzta könnyét vissza
s rázott egy rojtos keszkenőt.

Jó néném meg borzas hajában
turkált egész nap s szepegett.
Én a vonatból kiabáltam,
s eltűntem egy vén hegy megett.

Azóta motyóm lepadt már,
s a szentekből a türelem
eltűnt, mint mindaz amit adtál
őreganyám. A fejemen

ritkul a haj s csak szemem mélyén
ül meg az emléked talán.
Tarka ernyőn röpköd a néném
s motyogó, ráncos nagyanyám.